

Výročie posvätenie Lateránskej baziliky

Podľa tradície z 12. storočia je každoročne 9. november výročným dňom posvätenia Lateránskej baziliky v Ríme. Toto výročie v celej cirkvi slávime ako sviatok. Prečo? Je to preto, lebo tento chrám je najstaršou katedrálou pápeža ako rímskeho biskupa. (Pozor !!! Nie chrám svätého Petra, ako by sme si to mohli myslieť.) Lateránska bazilika je zasvätená samému Spasiteľovi a vlastní titul: „Matka a hlava všetkých chrámov Mesta (Ríma) a celého sveta“. V priľahlom lateránskom paláci sídlili pápeži od 4. do 14. storočia. Baziliku dal postaviť cisár Konštantín Veľký a posvätil ju v roku 324 pápež Silvester I. Po mnohých požiaroch, zemetraseniach a drancovaniach bola počas uplynulých stáročí niekoľkokrát reštaurovaná. Naposledy to bolo v roku 1726. Pre západné kresťanstvo mala a má táto bazilika veľký význam. V uplynulom druhom tisícročí sa v nej konalo päť všeobecných cirkevných koncilov. V tejto bazilike počas dlhých stáročí biskupi z celého sveta na týchto konciloch rokovali o ohrozeniach cirkvi a jej obnove a hľadali cestu k náprave. Na Prvom lateránskom koncile (r. 1123) sa rokovalo v boji o takzvanú investitúru, to znamená, aby duchovní vodcovia v cirkvi boli určovaní pápežom a nie svetskými predstaviteľmi. Druhý lateránsky koncil (r. 1139) sa pokúšal obnoviť jednotu medzi východnou a západnou cirkvou a odstrániť schizmu. Po štyridsiatich rokoch na Treťom lateránskom koncile boli odsúdené bludné učenia albigencov a valdencov, ktorí svojim konaním - hoci im išlo o obnovu Cirkvi - ohrozovali jej jednotu. Štvrtý lateránsky koncil (r. 1215) musel prikázať veriacim, aby aspoň raz v roku, a to najmä vo veľkonočnom období, pristúpili k sviatosti zmierenia a svätému prijímaniu. Posledný koncil sa v tejto bazilike konal v rokoch 1512 – 1517. Na tomto koncile bola vyvinutá úprimná snaha, aby sa zabránilo v rozdelení západnej cirkvi v období reformácie.

Aký význam má pre dnešného moderného človeka kostol, Boží chrám? Pápež blahoslavený Ján XXIII. účastníkom

na audiencii sa raz prihovril takto: „Milí pútnici, mnohí prichádzate do Ríma kvôli mnohým starožitnostiam. Prehliadnete si chrámy a múzeá. Dnes ste prišli na návštevu ku mne a ja by som vám rád niečo povedal: „Kostol nie je žiadne múzeum“.

Kostol skutočne nie je žiadnym múzeom alebo antikvariátom, aj keď sa v ňom nachádzajú vzácne alebo starobylé diela. Čím je teda kostol? Na túto otázku nám stručne a jasne odpovedá svätý apoštol Pavol: „Vy ste Božia stavba“. Boh si v nás v Duchu Svätom buduje svoj príbytok. Sme skutočne svätým spoločenstvom – cirkvou, tajomným Kristovým telom. A v tejto cirkvi môžeme skutočne zakúšať Božiu prítomnosť.

Z tohto pohľadu pochopíme, že kostol nie je len nejakým symbolom alebo len miestom, kde sa schádza určité spoločenstvo ľudí. Je to predovšetkým posvätné miesto, kde prebýva Boh, ktorý posväcuje duchovný chrám, cirkev, ktorá je v ňom zhromaždená. Z tohto dôvodu je celý priestor fyzicky preniknutý posvätnou prítomnosťou Boha.

Každý kresťan, ktorý dobre prežíva svoj duchovný život, musí skôr, či neskôr pochopiť a povedať: „*Pane, ako to, že ty nikdy nehľadáš nič len pre seba? Ako to, že sa nikdy nepýtaš, čo máš z toho ty, ale vždy sleduješ iba môj úžitok, iba môj prospech? Tvoja láska nezamieňa niečo za niečo. Tvoja láska dáva a nepočíta. Ty strácaš na každom človeku a vlastne i na mne. Ako bohato rozdávaš, to vnímam na svojom živote. A taktiež to vnímame v chrámoch. Pomôž nám, i všetkých ľuďom, aby sme si uvedomili, že Cirkev nechce honosnými chrámami predvádzať svoj triumfalizmus, nechce provokovať bohatstvom, ale chce aj týmto miestom svedčiť o tvojej štedrosti, добрôte, kráse a veľkosti“.*

Kostol nie je múzeum, ale je miestom, ktoré nás ma viesť k meditácii nad veľkými divmi Božej lásky. Je miestom prežívania Božej prítomnosti a miestom nášho posvätenia. A nakoniec aj neveriaci môže v ňom pocítiť posvätnosť.

Alfonz Vladimír Sabo, farár

Lateránska bazilika, sídelný chrám
Rímskych biskupov

R.: Chváľ, duša moja, Pána.

1. Pán zachováva vernosť naveky, utláčaným prisudzuje právo, hladujúcim dáva chlieb. Pán vyslobodzuje väzňov.
- R.
3. Pán otvára oči slepým, Pán dvíha sklúčených,
4. Pán miluje spravodlivých. Pán ochraňuje cudzincov.
- R.
5. Ujíma sa sirotu a vdovu, ale hatí cesty hriešnikov.
6. Pán bude kraľovať naveky; tvoj Boh, Sion, z pokolenia na pokolenie.
- R.

Srdce určuje hodnotu skutku

Čoraz viac sa dáva neprimeraný dôraz na imidž. Človek chce zapôsobiť tým, ako sa oblieka, na akom aute sa vozí, aký má veľký a pekný dom, kam chodí na dovolenky. Je toho dosť, čím si ľudia vedia

budovať a navonok preukazovať svoje postavenie...

Aj Ježiš upozornil na tento jav svojich apoštolov. Posadil sa s nimi oproti chrámovej pokladnici, z ktorej sa rozdeľovali peniaze na potreby chrámu, ale súčasne sa z nej napomáhalo chudobným. Bolo to miesto, kde sa uskutočňoval náboženský život v praktickej rovine. Samozrejme, keď niekto vhodil veľkú sumu peňazí, neostalo to bez patričného uznania. Významní darcovia sa dokonca ohlasovali aj na verejnosti, preto to bola lákavá príležitosť upozorniť na svoju osobu. Vyhlásovanie bolo zároveň povzbudením pre ostatných darcov, aby sa zviditeľnili a tak sa jedným často nešťastne napomáhalo k samolúbej ješitnosti a druhým k peniazom. Na náboženskej rovine sa tak budovalo nesprávne a pochybné vedomie, že čím má človek viac peňazí, tým je cennejší.

Keďže Ježišov súd je pre nás zásadný, musíme pravdu o hodnote finančného daru skúmať nie z veľkosti obnosu, ale hlavne z úmyslu darcu, aký má, keď dáva svoj dar. Posledným adresátom darovania je totiž sám Boh, a ten rozpoznáva i úmysly ľudských srdc. A srdce je miestom, kde sa určuje hodnota skutku. Chudobná vdova dala všetko, lebo verila, že ak pomôže tým, ktorí sú v ešte väčšej núdzi ako ona, potom aj Boh pomôže jej. Prejavila absolútnu dôveru v Boha a v jeho milosrdnú lásku. Menšia a asi malá viera v Boha bola u tých, ktorí síce dávali mnoho, ale len zo svojho nadbytku, či na svoje osobné zviditeľnenie. Z celého evanjeliového príbehu vyplýva jednoduché poučenie: Boh nemeria darcu vonkajšou veľkosťou daru, ale dobrosrdečnosťou, akú darca prejaví pri darovaní. Lebo úprimného darcu miluje Boh.

RÓBERT BEZÁK

V našom farskom Ružencovom bratstve sú ku dňu 2. novembra 2009 zaregistrované štyri úplné ruže a jedna náhradníčka. Keby sa prihlásili ešte minimálne dvaja záujemcovia, mohla by sa vytvoriť aj piata neúplná ruža.

Učme sa spoločne správne modliť a spievať

Úvodné obrady svätej omše

Kňaz: Milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca, i od Pána Ježiša Krista.

Ľud: Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista.

Prines kvety, kým je čas

„Jeden váš výrok ma hlboko zasiahol,“ stálo v liste istej starej matky. „Bol to výrok: „Prines kvety, kým umriem.“ Mnohého sme sa zriekli, deti mohli vyštudovať a dotiahli to ďaleko. Teraz sa k nám obrátili chrbtom. Už pred rokmi. Nevieť prečo. Už im na nás nezáleží.“

Ak ešte máš otca alebo matku, nenechávaj ich len tak bez povšimnutia. Hoci máš aj doktorský titul, aj keď musíš myslieť na veľa vecí, aj keď máš veľa roboty. Nie si človek, ak zabúdaš na svojho starého otca či starú matku a nenájdeš si pre nich čas.

Aj keď majú, čo potrebujú, pripadajú si zabudnutí, lebo im chýba tvoja náklonnosť, lebo stratili srdce svojho dieťaťa. Medzi rodičmi a deťmi mohlo k všeličomu dôjsť. Možno pre zaťatosť na oboch stranách vznikla priepasť. Ale keď človek trpí, a najmä ak je to vlastný otec, vlastná matka, musíš na všetko zabudnúť a znova priniesť „kvety“: tvoju pozornosť a náklonnosť a pomoc. Inak si nezaslúžiš volať sa človekom.

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Budúcu nedeľu 15. novembra 2009 sa uskutoční pravidelná mesačná zbierka pre potreby farnosti. Za vaše milodary Vám vyslovujeme úprimné: „Pán Boh zaplat!“

Sväté omše v 32. týždni cezročného obdobia (B)

9.XI. pondelok

17.00 Za + Jána

10.XI. utorok

17.00 Za + z rodiny Kolátovej

11.XI. streda

17.00 Za + Karola a Máriu Ochabových, syna Drahoša a starých rodičov

12.XI. štvrtok

17.00 Za + z rodiny Kráľovičovej

13.XI. piatok

17.00 Za + Gustáva Štiavnického a rodičov

14.XI. sobota

8.00 Za + Pavlínu Kolekovú (1. výročie)

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

15.XI. 33. Nedeľa cezročného obdobia (B)

8.00 Za + Jozefa Tibenského a rodičov

9.15 Za farníkov

Liturgický kalendár

9.XI. pondelok Výročie posviacky Lateránskej baziliky - sviatok

10.XI. utorok sv.Lev Veľký, pápež a učiteľ Cirkvi

11.XI. streda sv.Martin z Tours, biskup

12.XI. štvrtok sv. Jozafát, biskup a mučeník

13.XI. piatok sv. Stanislav Kostka, sv. Anežka Česká

14.XI. sobota sv. Irmina (Irma)

Jedno turecké príslovie hovorí: „Chvat vymyslel diabol.“ My hovoríme o „nebeskom pokoji“. Anjel pomalosti nám môže pripomenúť túto rajsú kvalitu. Román *Objav pomalosti* sa stal kultovou knihou. Autor Sten Nadolny zrejme trafil nerv - a hlbokú túžbu - našej doby. Nielen nervy mnohých súčasníkov sú vystavené ustavičnému stresu. Aj naše duše sú poškodzované a trpia hektikou doby pod „nemilosrdným“ tlakom ekonomizácie spoločnosti. Keď všetko musí ísť čoraz rýchlejšie, keď človek chce ušetriť každú minútu v pracovnom procese, keď už nesmú byť nijaké prestávky, keď sa všetko ešte viac zrýchľuje, treba mať protiváhu: objav pomalosti. Potom pomocou pomalosti a pokoja treba mnohé znova objavovať. Namiesto zrýchlenia by sme skôr potrebovali pribrzdiť.

Keď pozorujeme leoparda v kletke, obdivujeme, ako sa suverénne a pomaly pohybuje. Vieme, že v najbližšom okamihu vie neuveriteľne rýchlo skočiť po svojej koristi. On si však dáva načas. Pre nás platí, že čas sú peniaze. Musíme ušetriť čo najviac času, aby sme ho mali na veci, ktoré považujeme za dôležitejšie. Otázka však je: čo je pre nás dôležitejšie? S tým, čo nám potom ostane, si veľmi často nevieme rady. Väčšinou sa naháňame. Ale kam? Stali sme sa obeťami svojej vlastnej uponáhľanosti. Tak sa horúčkovitost' vkráda aj do nášho voľného času. Aj tam musíme zažiť čo najviac a v čo najkratšom čase. No pri tomto trvalom zrýchlení sa mnohí ľudia odnaučia niečo cítiť a prežiť. Majú pocit, že žijú len vtedy, keď je okolo nich veľký hurháj. Samotný život však už necítia. Už necítia seba, svoj dych, svoje telo ani poryvy svojho srdca. „Nečinnosť je začiatok každej lásky,“ povedala raz poetka Ingeborg Bachmannová.

Takáto nečinnosť sa dá nacvičovať každodennou chôdzou. Chodiť pomaly, vedome cítiť každý krok, nenechať sa poháňať - ničím. To nám umožní prežívať daný okamih, to prináša intenzívne zážitky a vnútorný pokoj. Pomalosť má svoju vlastnú krásu. Keď žena pomaly kráča po ulici, muži sa za ňou obzerajú. Môže si dovoliť ísť pomaly. Vychutnáva svoje kroky. Žena, ktorá rýchlym krokom prebehne cez pešiu zónu, nechce, aby ju videli. Chce čo najrýchlejšie prejsť cez dav ľudí, aby sa dostala do cieľa. Nie je naozaj na ceste, nie je vo svojom tele. Chce iba dosiahnuť svoj cieľ, a pritom stráca schopnosť cítiť samu seba, sláviť samu seba. Pre stoickú filozofiu je náš život trvalým sviatkom. Slávime to, že sme ľudia s božskou dôstojnosťou. V pomalosti našich pohybov sa dá okúsiť niečo z tohto sviatku. Pomaly sa dotýkame vecí, pomaly kráčame. Dožičíme si čas na rozhovor. Nechávame si čas na jedlo. Jeme celkom pomaly a vedome. A náhle zistíme, ako nám chutí. Vieme vychutnávať. Slávime sviatok aj vtedy, keď úplne pomaly prežívame krajec chleba.

Anjel pomalosti ťa chce uviesť do umenia byť, do umenia intenzívne žiť. Jednoducho raz skús vedome ísť pomalšie, keď v práci budeš prechádzať z kancelárie do kancelárie. Na prechádzke skús vedome vychutnávať každý krok, vnímať, ako sa dostýkaš zeme a znovu ju opúšťaš. Pokús sa pomaly a vedome zobrať do ruky šálku. Večer sa pomaly vyzleč. Uvidíš, ako sa potom všetko stane symbolom, ako sa odkladanie odevu môže zmeniť na odkladanie celého dňa s jeho námahou. Pokús sa ráno pomaly umývať, vychutnávať osviežujúcu studenú vodu. A pomaly sa obleč. V liturgii je pomalé obliekanie priamo naplánované. Pri obliekaní omšového rúcha kňaz hovorí: „Obliekam si rúcho spásy.“ Tak sa môžeš vedome tešiť zo šiat, ktoré si oblečieš, ktorými sa vystrojíš na daný deň, ktorými sa ozdobiš. A Bohu sa môžeš poďakovať žalmom: „Chválim ťa, že si ma utvoril tak zázračne“ (Z139,14). Nech ťa anjel pomalosti vedie k vedomému a bdelému životu a nech ťa zaučí do umenia oslavovať život ako nikdy nekončiaci sviatok.

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Dobrý Ježišu,

v evanjeliu o tebe čítam, že ti bolo ľúto zástupu a že všade, kade si chodil, si robil dobre... Uzdravoval si chorých, kriesil si mŕtvych, vyhánal zlých duchov, odpúšťal hriechy, vracal zrak i sluch... Prichádzam dnes k tebe a vyhľadávam ťa tak ako vojenský veliteľ, ktorý ťa prosil o uzdravenie svojho sluhu.

Pane, chcel by som sa mu podobáť v tom, že prosím za druhých. Aj v tom, že chcem prosiť takou istou vierou, akú mal ten muž. Povedal: Pane, ja nie som hoden, aby si vošiel do môjho domu, ale povedz iba slovo. Lebo moji podriadení vždy urobia tak, ako im rozkážem.

A ty si, Ježišu, pochválil vieru tohto muža. Ba viac, povedal si, že si takú vieru nenašiel v celom Izraeli.

Dobrý Ježišu,

dnes som plný túžby vysloviť svoju prosbu:

Pane, povedz, prosím, iba slovo

a bude uzdravená moja duša i moja viera

a bude uzdravený môj vzťah k tebe

a bude uzdravený môj vzťah k druhým i k sebe samému.

Pane, čo všetko je dnes choré

v nás samých,

v našich srdciach,

v našich túžbach,

v našich svedomiach,

v našich názoroch,

v našich slovách,

v našom konaní,

v našich postojoch,

v našom tele,

v našich vzťahoch,

v našich manželstvách,

v našich rodinách,

v našich spoločenstvách,

v našom meste,

v našom národe,

na našom kontinente,

v celom našom svete...?

Pane Ježišu, prosím ťa, povedz iba slovo nad naším svetom.

Povedz svoje slovo nad svojou Cirkvou.

Povedz svoje slovo nad životom našich manželstiev a rodín.

Povedz svoje slovo nad životom našich detí a mládeže.

Povedz svoje slovo nad životom robotníkov a zamestnancov.

Povedz svoje slovo nad životom tebe zasvätených ľudí v kňazstve a v reholi i vo svete.

Povedz svoje slovo nad osamelými, opustenými,

nešťastnými, chorými, nad nezamestnanými,

chudobnými, väznenými, trpiacimi, umierajúcimi.

Povedz svoje slovo nad tými, čo sú nervózni, podráždení,

zdeptaní, deprimovaní, nešťastní, sklamaní.

Povedz svoje slovo nad všetkými, čo žijú v neslobode.

Povedz svoje slovo nad staršími ľuďmi.

Povedz svoje slovo nad našou láskou, aby bola pravou a pravdivou.

Stačí jedno jediné slovo, Pane, a čo je zranené, sa zahojí, čo choré, sa uzdraví, čo slabé, sa posilní, čo nečisté, sa očistí, čo hriechne, sa posväťí, čo mŕtve, ožije.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby pred eucharistickým Ježišom“

Skromnosť svätých

Svätý Martin z Tours na svojich apoštolských cestách nehľadal nič iného, len Božiu česť. Veľmi nemal rád slávnostné víťania. Keď raz s niekoľkými svojimi duchovnými synmi šiel na oslavi hornatým krajom, vyšla mu naproti delegácia z mesta Clermont, ktorú tvorili synovia z urodzených šľachtických rodov, na prekrásnych koňoch s jagavými postrojmi, bohatí kupci v ligotavých hintovoch. Všetko sa len tak jagalo zlatom a striebrom, lesklo hodvábom a zamatom.

„Čo chcú tí ľudia?“ zvolal preľaknutý Martin. Jeden z jazdcov pricválal k nemu a povedal: „Vyslalo nás mesto Clermont, aby sme ťa privítali.“ „Čože?!“ skríkol Martin. „Mám vtiahnuť do mesta ako nejaký triumfátor?“ A nečakajúc na odpoveď, prikázal svojim sprievodcom, aby sa obrátili.

Márne boli ich prosby, aby nesklamal mesto, kde je už všetko pripravené na jeho privítanie.

„Práve to nemám rád,“ povedal im a odišiel.

Svätému Martinovi bolo milšie prijatie, aké mu pripravil Paríž. Pri bráne, ktorú neskôr pomenovali podľa neho, zbadal malomocného, pred ktorého hrôzostrašnýr zjavom každý utekal. To bolo privítanie milé jeho srdcu. Ihneď zoskočil z osla, podišiel k nešťastníkovi, objal ho a pobožkal. Na druhý deň ráno sa malomocný, na ktorom neostalo ani stopy po chorobe, zjavil v katedrále a ďakoval Bohu za uzdravenie.

lectio divina
Božie fodyoty

Mk 12,38-44

³⁸Keď Ježiš učil, hovoril im: Varujte sa zákonníkov, čo radi chodia v dlhých rúchach, vyžadujú počty na námestiach, ³⁹popredné sedadlá v synagógach a čestné miesta na hostinách, ⁴⁰čo vyjedajú domy vdov a naoko sa dlho modlia. Takých postihne prísnejší trest ⁴¹Ježiš si sadol oproti chrámovej pokladnici a pozoroval, ako do nej ľudia hádzajú peniaze. Mnohí majetní dávali veľa. ⁴²Tu prišla jedna chudobná vdova a vhodila dve drobné mince, dovedna kvadrant. ⁴³Zavolať si učeníkov a povedal im: Amen, hovorím vám, že táto chudobná vdova dala viac ako všetci ostatní, ktorí hádzali do pokladnice. ⁴⁴Všetci tam dali zo svojho prebytku, ona však pri svojej chudobe dala všetko, čo mala na svoje živobytie.

Ďalšie čítania: 1Krl' 17,10-16; Ž 146,6-10; Heb 9,24-28

1 ČÍTANIE:

Ježiš v dnešnom čítaní porovnáva správanie náboženských učiteľov a boháčov so správaním pokornej vdovy. Ježiš sledoval, ako ľudia hádzali peniaze do chrámovej pokladnice. Mnohí bohatí venovali dary, ale Ježiš si všimol obeť chudobnej vdovy. Z peňažného hľadiska bol jej dar malý a bezvýznamný v porovnaní s peniazmi, ktoré dávali bohatí. Ale v Božích očiach bol jej dar oveľa cennejší. Ježiš vysvetlil, prečo bol jej dar Bohu taký vzácny. Bohatí dávali z prebytku. Mali ešte dostatok peňazí, aby naplnili svoje potreby. Vdova dala všetko, čo mala. Nezostalo jej nič. Nemala peniaze na jedlo, ani na ostatné. Jej dar bol oveľa väčšou obeťou než dary bohatých ľudí. Marek použil príbeh o vdove, aby zvýraznil správanie náboženských učiteľov. Náboženský zákon usmerňoval každý rozmer života Židov. Učitelia mali veľkú moc, keďže učili pospolitých ľudí, ako žiť podľa Písma, pričom zvlášť učili právne otázky z knihy Levitikus a Deuteronomium. Boli hrdí na svoju dôležitosť a svoju moc zneužívali. Ježiš zvýraznil ich pokrytectvo, keď jednou vetou opísal, ako využívali vdovy a okrádali ich o dedičstvo, pričom vzbudzovali dojem, že sú zbožní, keďže sa dlho modlia.

2 MEDITÁCIA:

• Čo hovoria činy vdovy a náboženských učiteľov o ich postoji k Bohu? Aká je tu úloha viery, lásky a pokory? Čo sa z toho môžeme naučiť?

- Čo nás to učí o našom postoji pri dávaní a o Božom postoji k našim darom?
- Čo nás učí o posudzovaní podľa vonkajšieho vzhľadu?
- Ako sa chránime pred tým, aby sme sami neboli pokrytcami, keď hovoríme, že niečomu veríme a naše činy protirečia slovám?

3 MODLITBA:

146. žalm je v podstate o tom, komu dôverujeme. Jediný pevný základ spočíva v tom, že budeme veriť Bohu. Boh sa zaujíma o slabých a zraniteľných v spoločnosti a tým by sme mali konkrétne pomáhať.

4 KONTEMPLÁCIA:

V našom prvom čítaní 1Krl' 17,8-16 vystupuje iná vdova. Postarala sa o Eliáša počas veľkého sucha a hladu v Palestíne. Podobne ako vdova z evanjelia kládla Boha na prvé miesto. Boh sa postaral o proroka, o vdovu i jej syna. Heb 9,24-28 pokračuje v téme Krista Veľkňaza, ktorý vstupoval do „svätyne“ alebo do neba. Obetoval sa ako dokonalá obeta za naše hriechy. Dal všetko a získal nám všetko. Musíme byť teda tiež štedrý pri sebaobetovaní sa tak ako on.

www.fara.sk/vistuk/, www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku